

Saying *Shemoneh Esrei* Audibly

I daven near someone who says *Shemoneh Esrei* loudly enough that it disturbs my *davening* significantly. Can/should I say anything to him?

3. בית יוסף אורח חיים סי' קא

זה לשון הרשב"א בריש פרק אין עומדין (לא. ד"ה וקולה): מכאן למתפלל שלא ישמיע קולו בתפילתו, מסתברא שלא ישמיע לאחרים. כלומר, שלא יאמר בקול רם, וכדנתיא בפרק מי שמתו: כל המשמיע קולו בתפילתו הרי זה מקטני אמנה. אבל להשמיע לאזנו, רשאי ומצוה לכתחלה, כדאמרינן בירושלמי פרק היה קורא (ברכות פ"ב ה"ד): תניא – נתפלל ולא השמיע לאזנו יצא. למי נצרכה? לרבי יוסי. היידן רבי יוסי (פירוש איזה ר' יוסי הוא) ר' יוסי הדא (כלומר הך ר' יוסי הוא) דתנינן (טו). הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא רבי יוסי אומר לא יצא, דאלמא בדיעבד הוא דיצא, הא לכתחלה, צריך להשמיע לאזנו כקריאת שמע. אלא שמצאתי בהיפך בתוספתא דמכילתין בפ"ג (ה"ט): יכול יהא משמיע קולו לאזניו? פירש: בחנה, "והיא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע" – עד כאן. ורבינו הסכים לדברי הירושלמי ומשמעותא דגמרא דידן, ודחה מפניהם דברי התוספתא, וכן כתוב בהגהות מיימוניות פ"ה (אות נ) וכן הלכה [בדק הבית]; ומכל מקום הזוהר (ויקהל רב). שכתבתי בסימן קמ"א (ד"ה ומתוך) מסכים לדברי התוספתא וראוי לחוש לו [עד כאן]:

4. שולחן ערוך אורח חיים סי' קא סעי' ב

לא יתפלל בלבו לבד, אלא מחדך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו בלחש, ולא ישמיע קולו; ואם אינו יכול לכוין בלחש, מותר להגביה קולו; והני מילי בינו לבין עצמו, אבל בצבור, אסור, דאתי למטרד צבורא. הגה: ואם משמיע קולו בביתו כשמתפלל, כדי שילמדו ממנו בני ביתו, מותר.

1. גמרא, ברכות דף לא עמ' א

יכול ישמיע קולו בתפלתו? – כבר מפורש על ידי חנה, שנאמר: "וקולה לא ישמע"... אומר רב המנונא: כמה הלכתא גברותא איכא למשמע מהני קראי דחנה: "וחנה היא מדברת על לבה" – מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו. "רק שפתיה נעות" – מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו. "וקולה לא ישמע" – מכאן, שאסור להגביה קולו בתפלתו.

2. גמרא, ברכות דף כד עמ' ב

המשמיע קולו בתפלתו, הרי זה מקטני אמנה. אומר רב הונא: לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש, אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש – מותר; והני מילי – ביחיד, אבל בצבור – אתי למיטרד צבורא.